

Sygn. akt III AUa 302/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 czerwca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Gawda (spr.)
Sędziowie:	SA Barbara Hejwowska SA Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska
Protokolant: stażysta Kinga Panasiuk-Garbacz	

po rozpoznaniu w dniu 2 czerwca 2015 r. w Lublinie

sprawy Ł. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o ustalenie ustawodawstwa właściwego

na skutek apelacji wnioskodawcy Ł. T.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 10 lutego 2015 r. sygn. akt VIII U 1411/14

uchyla zaskarżony wyrok oraz poprzedzając go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. i przekazuje sprawę temu organowi rentowemu do ponownego rozpoznania.

III AUa 302/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 lutego 2015 r. Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił odwołanie wnioskodawcy Ł. T. od decyzji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. stwierdzającej, że „w okresie od 1 lipca 2012 r. z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej w Polsce i pracy najemnej wykonywanej na rzecz słowackiego pracodawcy na terenie Słowacji zastosowanie ma polskie ustawodawstwo w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej”.

Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach i rozważaniach prawnych:

Wnioskodawca Ł. T. od dnia 17 lipca 2010 roku prowadzi w Polsce pozarolniczą działalność gospodarczą. W dniu 23 czerwca 2012 roku wnioskodawca zawarł umowę o pracę z firmą BUSINESS (...) s.r.o. K. 754/7, 08901 S., na czas

nieokreślony. Na podstawie tej umowy miał świadczyć pracę na terenie Republiki Słowackiej od dnia 1 lipca 2012 roku w charakterze doradcy reklamowego oraz marketingowego w wymiarze 4 godzin miesięcznie, za wynagrodzeniem w wysokości 20 euro.

Pismem z dnia 2 lipca 2012 roku, zatytułowanym „wniosek o ustalenie właściwego ustawodawstwa” Ł. T. poinformował organ rentowy o podjęciu pracy najemnej na terenie państwa słowackiego i dołączył kserokopię umowy o pracę oraz dokument o nazwie R. list FO, stanowiący potwierdzenie zarejestrowania w słowackiej instytucji ubezpieczeniowej.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. w piśmie z dnia 26 lipca 2012 roku poinformował Ł. T. o tymczasowym ustaleniu w stosunku do niego od dnia 1 lipca 2012 ustawodawstwa słowackiego – na podstawie art. 13 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE z 30 kwietnia 2004 roku, Nr L 166/1, ze zmianami). W piśmie tym równocześnie poinformowano skarżącego, że ustalenie ustawodawstwa słowackiego stanie się ostateczne, jeżeli słowacka instytucja ubezpieczeniowa nie zgłosi w ciągu dwóch miesięcy zastrzeżeń do tak ustalonego ustawodawstwa (art. 16 ust. 3 rozporządzenia 987/2009). Pismo to zostało również przesłane do wiadomości słowackiej instytucji ubezpieczeniowej, która otrzymała je w dniu 21 sierpnia 2012 roku.

Pismem z dnia 10 września 2012 roku słowacka instytucja ubezpieczeniowa poinformowała pozwanego organ rentowy oraz Ł. T., że nie przyjęła wstępnego określenia zastosowania przepisów prawnych Republiki Słowackiej wobec wnioskodawcy i odrzuciła wniosek o wystawienie zaświadczenia A1. Wskazano, że w przedstawionej umowie o pracę wnioskodawca został zatrudniony w wymiarze 4 godzin miesięcznie za wynagrodzeniem w wysokości 20 euro. Uznano, że czynności do których zobowiązywał się wymienioną umową mają charakter marginalny, albowiem wymiar czasu pracy i uzyskiwane wynagrodzenie wynosi mniej niż 5% całkowitej pracy. W tej sytuacji wobec wnioskodawcy nie znajdują zastosowania przepisy art. 13(3) rozporządzenia (WE) nr 883/2004, a tym samym wykluczone jest zastosowanie prawa słowackiego i wydanie zaświadczenia A1 (k. 19a-23 akt ZUS).

W dniu 21 listopada 2012 roku wnioskodawca przedłożył pozwanemu aneks do umowy o pracę z BUSINESS (...) s.r.o., z którego wynikało, że wymiar czasu pracy obowiązujący od dnia 1 lipca 2012 roku został zwiększony do 12 godzin miesięcznie, a wynagrodzenie do 30 euro. W tej sytuacji pozwany pismem z dnia 17 stycznia 2013 roku przesłał aneks do umowy o pracę instytucji słowackiej z prośbą o ponowne rozpatrzenie sprawy podlegania ustawodawstwu słowackiemu od dnia 1 lipca 2012 roku.

Pismem z dnia 5 lutego 2013 roku słowacka instytucja ubezpieczeniowa ponownie poinformowała, że nie może przyjąć wstępnego określenia zastosowania przepisów prawnych Republiki Słowackiej, ponieważ wobec pracodawcy (...)s.r.o. powstało podejrzenie obchodzenia przepisów prawnych ubezpieczenia społecznego. W związku z powyższym przy współpracy z Narodowym Inspektorem Pracy zrealizowano u wymienionego pracodawcy kontrolę, mającą na celu wykazanie realnego wykonywania pracy przez pracowników na terenie Republiki Słowackiej.

Departament (...)Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. w piśmie z dnia 10 października 2013 roku poinformował Oddział w L., że słowacka instytucja ubezpieczeniowa przekazała do Polski (pismem z dnia 25 lipca 2013 roku) informacje dotyczące kontroli przeprowadzonych u 38 słowackich pracodawców zatrudniających osoby prowadzące w Polsce działalność na własny rachunek. Celem tych kontroli było sprawdzenie faktycznego wykonywania pracy przez te osoby na terytorium Republiki Słowackiej. W wyniku kontroli słowacka instytucja ubezpieczeniowa ustaliła, że są to tak zwane „firmy skrzynkowe”, w których nie dochodzi do rzeczywistego świadczenia pracy przez ich pracowników. W związku z tym słowacka instytucja poinformowała, iż w przypadku pracowników, którym zostały już wydane formularze E 101/A1 i zostały już doręczone właściwym pracodawcom i Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych, nie będą one wstecznie anulowane. Jednakże w sytuacji, gdy po zakończeniu

okresu ubezpieczenia stosunek pracy pracownika i danego pracodawcy będzie trwał nadal, wówczas odpowiedni oddział S. P. wyda postanowienie o wygaśnięciu ubezpieczenia z dniem, w którym zakończyła się ważność formularza. W przypadku pracowników, w stosunku do których nie zostało postanowione, którym przepisom prawa podlegają, właściwy oddział wyda postanowienie o braku ubezpieczenia.

W piśmie z dnia 20 marca 2014 roku pozwany wskazał, iż z uwagi na otrzymanie wyżej wskazanych informacji dotyczących m.in. kontroli szeregu słowackich firm zatrudniających na terenie Słowacji polskich pracowników prowadzących w Polsce pozarolniczą działalność gospodarczą, w okresie od dnia 1 lipca 2012 roku będzie miało zastosowanie wobec skarżącego ustawodawstwo polskie na podstawie art. 11 ust. 3 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE z 30 kwietnia 2004 roku, Nr L 166/1, ze zmianami).

W dniu 31 marca 2014 roku Ł. T. skierował do organu rentowego wnioski, w którym domagał się wydania w stosunku do niego decyzji administracyjnej w związku odmówieniem mu ustalenia ustawodawstwa słowackiego w zakresie podlegania przepisom o obowiązkowych ubezpieczeniach społecznych. Na skutek powyższego wniosku pozwany wydał zaskarżoną decyzję.

Powyższy stan faktyczny był niesporny.

W oparciu o poczynione ustalenia Sąd Okręgowy oddalił odwołanie, przywołując przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. UE. Polskie wydanie specjalne Rozdział 05, Tom 05, s. 72 ze zm.). Sąd zważył, że wnioskodawca wykonywał na terenie Słowacji tzw. „pracę najemną”, zdefiniowaną w art. 1 pkt 1 cyt. rozporządzenia. Ł. T. podejmując zatrudnienie na terenie Słowacji i prowadząc równocześnie w Polsce działalność gospodarczą wszedł w stosunki ubezpieczenia społecznego o charakterze transgranicznym. Organem zabezpieczenia społecznego właściwym ze względu na miejsce zamieszkania wnioskodawcy był polski organ rentowy, który ustalił dla wnioskodawcy od dnia 1 lipca 2012 roku tymczasowe ustawodawstwo słowackie.

W tym okresie słowacka instytucja ubezpieczeniowa przeprowadziła postępowanie wewnętrzne celem ustalenia, czy polscy pracownicy zatrudnieni na podobnych warunkach w firmie zatrudniającej wnioskodawcę oraz w innych firmach o podobnym profilu działalności rzeczywiście wykonują pracę. Wynik postępowania przeprowadzonego na terenie Słowacji potwierdził, iż praca faktycznie nie była wykonywana i pismem z dnia 25 lipca 2013 roku słowacka instytucja ubezpieczeniowa wskazała m.in., że dotychczasowe zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej (dokument A1) nie będą anulowane. Niemniej jednak w sytuacji kontynuowania stosunku pracy między pracownikiem – ubezpieczonym a zatrudniającą go firmą „skrzynkową” miały być wydawane decyzje o wygaśnięciu ubezpieczenia z chwilą utraty ważności formularza. W przypadku pracowników, w stosunku do których nie zostało postanowione, którym przepisom prawa podlegają, właściwy oddział wyda postanowienie o braku ubezpieczenia.

W ocenie Sądu Okręgowego zaskarżona decyzja jest prawidłowa i wydana została zgodnie z obowiązującą procedurą. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 roku dotyczące wykonania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE L 284/1 z dnia 30 października 2009 roku (dalej rozporządzenie nr 987/2009 lub rozporządzenie wykonawcze) wprowadziło specjalne postępowanie dotyczące tymczasowego określenia właściwego ustawodawstwa. Zgodnie z treścią art. 16 ust. 1 tego rozporządzenia osoba, która wykonuje pracę w dwóch państwach członkowskich informuje o tym instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania. Z ust. 2 art. 16 wynika zaś, że ta instytucja niezwłocznie ustala ustawodawstwo mające w tym przypadku zastosowanie, mając na uwadze art. 13 rozporządzenia nr 883/2004 i art. 14 rozporządzenia wykonawczego.

Takie wstępne określenie ustawodawstwa mającego zastosowanie jest jednak określeniem tymczasowym. Instytucja ta informuje bowiem wyznaczone instytucje każdego państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca, o swoim tymczasowym określeniu.

Zgodnie zaś z art. 16 ust. 3 rozporządzenia wykonawczego określenie ustawodawstwa staje się ostateczne w terminie 2 miesięcy od momentu poinformowania o nim instytucji wyznaczonych przez właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich. Gdyby jednak okazało się, że przynajmniej jedna z zainteresowanych instytucji przed upływem tego zmniejszonego terminu poinformuje o niemożności zaakceptowania określenia ustawodawstwa właściwego lub o swojej odmiennej opinii w tej kwestii, procedura ma ustalony dalszy bieg.

Sąd Okręgowy podkreślił, że zgodnie z treścią art. 14 ust. 5b rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE nr L 284/1 z dnia 30 października 2009 roku), dodanym przez art. 2 pkt 2 lit. b) rozporządzenia nr 465/2012 z dnia 22 maja 2012 roku (Dz. U. UE. L. 2012.149.4) zmieniającego rozporządzenie nr 987/2009 z dniem 28 czerwca 2012 roku, praca o charakterze marginalnym nie jest brana pod uwagę do celów określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004. Praca o marginalnym charakterze to praca, która jest stała, ale ma niewielkie znaczenie pod względem czasu oraz zysku ekonomicznego. Za taką pracę Sąd Okręgowy uznał pracę wykonywaną przez Ł. T. na terenie Słowacji, albowiem średnio pochłaniała zaledwie około 9,8% czasu pracy łącznie przepracowanego w Polsce i na Słowacji (36 godzin z 366 godzin), zaś jego wynagrodzenie uzyskane na Słowacji stanowiło około 7,35% łącznego wynagrodzenia uzyskanego przez wnioskodawcę w przykładowym okresie. Nie można zatem przyjąć, że praca na terytorium Słowacji zarówno pod względem czasu pracy, jak i wynagrodzenia miała istotne znaczenie dla wnioskodawcy.

Z przepisów art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 12 ust. 1 i art. 13 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2013 roku, poz. 1442, ze zmianami) wynika, że osoba prowadząca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pozarolniczą działalność gospodarczą podlega obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności gospodarczej do dnia zaprzestania wykonywania działalności, zaś podstawę wymiaru składek na to ubezpieczenie stanowi zadeklarowana kwota nie niższa niż 60% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w kwartale poprzednim. Osoby te podlegają obowiązkowo również ubezpieczeniu wypadkowemu.

W ocenie Sądu Okręgowego do skarżącego nie mają zastosowania przepisy art. 13 ust. 1 w zw. z art. 13 ust. 3 rozporządzenia WE nr 883/ 2004 a tym samym wnioskodawca wykonując pracę na własny rachunek w Rzeczypospolitej Polskiej podlega polskiemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczeń społecznych.

Z tych względów i na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił odwołanie.

Apelację od powyższego wyroku złożył wnioskodawca zaskarżając wyrok w całości i zarzucając:

- 1) naruszenie art. 13 ust. 3 Rozporządzenia WE nr 883/2004 w zw. z art. 16 ust. 2 i 4 Rozporządzenia Wykonawczego nr 987/2009 poprzez jego niezastosowanie mimo udowodnienia, że wnioskodawca wykonuje pracę na terenie Słowacji i braku dowodu na skuteczne wyłączenie go z ubezpieczenia w Słowacji oraz nieprawidłowe przyjęcie, że jedynie wydanie dokumentu A1 przesądza o ustawodawstwie słowackim;
- 2) naruszenie art. 16 ust. 3 przez jego niezastosowanie i uznanie, że ustalenie dla wnioskodawcy ustawodawstwa słowackiego nie miało charakteru ostatecznego a sprzeciw S. P. został skutecznie złożony;
- 3) brak podstaw do badania marginalności zatrudnienia wnioskodawcy, gdyż nie było to przedmiotem analizy organu rentowego;

4) naruszenie art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 883/2004 w zw. z art. 14 ust. 5b rozporządzenia nr 987/2009 poprzez uznanie, że praca skarżącego miała charakter marginalny;

5) naruszenie art. 14 ust. 8 rozporządzenia poprzez jego niewłaściwe zastosowanie;

6) naruszenie art. 479¹⁴ k.p.c. przez prowadzenie ustaleń ponad przedmiot rozstrzygnięcia zaskarżonej decyzji oraz niezbadanie istoty sprawy według zarzutów sformułowanych w odwołaniu oraz pominięcie faktu, że wnioskodawca nie został wyłączony z ubezpieczenia społecznego na terenie Słowacji.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i ustalenie, że Ł. T. od dnia 1 lipca 2012 r. podlega ustawodawstwu słowackiemu ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającej go decyzji i przekazanie sprawy organowi rentowemu do ponownego rozpoznania lub uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania z uwagi na nierozpoznanie istoty sprawy.

W obszernym uzasadnieniu apelacji wnioskodawca podnosił, że stosunek pracy nawiązany z firmą (...) nie został zakwestionowany, przez co skarżący nie został wyłączony z ubezpieczenia społecznego w Słowacji. S. P. poinformowała jedynie o realizowaniu w przyszłości kontroli faktycznego wykonywania pracy w firmie (...). Sąd Okręgowy nie mógł zatem ocenić ważności stosunku pracy. Apelujący podnosił, że przepisy rozporządzenia nr 987/2009 obligują instytucje ubezpieczeniowe do ścisłego współpracowania przy stosowaniu przepisów tegoż rozporządzenia. Konieczne zatem było ustalenie, czy wnioskodawca został wyłączony z ubezpieczenia społecznego w Słowacji.

Apelujący podnosił nadto, że organ rentowy nie stwierdził marginalności zatrudnienia wnioskodawcy, zatem nie była to przyczyna odmowy ustalenia ustawodawstwa słowackiego. Sąd nie mógł tym samym badać powyższych okoliczności, gdyż nie rozstrzyga o nich zaskarżona decyzja.

Z tych wszystkich względów wnioskodawca uznawał apelację za uzasadnioną.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja wnioskodawca jest zasadna a jej uwzględnienie prowadzić musi do uchylenia zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającej go decyzji i przekazania sprawy pozwanemu organowi rentowemu do ponownego rozpoznania. Wydanie zaskarżonej decyzji nie zostało poprzedzone wyjaśnieniem okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy a mianowicie ustaleniem, czy Ł. T. nadal podlega ubezpieczeniu społecznemu w związku z zatrudnieniem na terenie Słowacji czy też z ubezpieczenia tego został wyłączony. Okoliczności tej nie ustalił również Sąd Okręgowy, przez co rację ma apelujący zarzucając, iż nie została rozpoznana istota sprawy.

Rozporządzenie WE nr 883/2004 dotyczy koordynacji, czyli podejmowania przez wiele podmiotów wspólnych działań, w zakresie systemów zabezpieczenia społecznego w związku ze swobodnym przepływem osób. Zawiera normy kolizyjne znajdujące zastosowanie w przypadku zaistnienia sprzeczności wynikającej z zastosowania ustawodawstw różnych państw. Z przepisów cyt. rozporządzenia wynika zasada podlegania ustawodawstwu tylko jednego Państwa Członkowskiego – art. 11 ust. 1, mimo wykonywania pracy najemnej w różnych państwach bądź też wykonywania w różnych państwach pracy najemnej i pracy na własny rachunek.

Z treści art. 13 ust. 3 cyt. rozporządzenia wynika, że osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych Państwach Członkowskich podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym wykonuje swą pracę najemną (...).

Rozporządzenie nr 987/2009 określa procedurę dotyczącą stosowania art. 13 rozporządzenia podstawowego, obligując osobę, która wykonuje pracę w dwóch lub więcej państwach członkowskich do poinformowania o tym instytucji wyznaczonej przez właściwą władzę państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania – art. 16

ust. 1 cyt. rozporządzenia. W świetle art. 16 ust. 2-3 instytucja powyższa ustala ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanego, informując

o powyższym wyznaczone instytucje każdego państwa członkowskiego. Tymczasowe określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa staje się ostateczne w terminie dwóch miesięcy od momentu poinformowania o nim instytucji wyznaczonych przez właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich, o ile ustawodawstwo nie zostało już ostatecznie określone na podstawie ust. 4, lub przynajmniej jedna

z zainteresowanych instytucji informuje instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego miejsca zamieszkania przed upływem tego dwumiesięcznego terminu o niemożności zaakceptowania określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa lub o swojej odmiennej opinii w tej kwestii. W sprawie niniejszej zarówno pozwany organ rentowy jak i Sąd Okręgowy pominęli w swoim postępowaniu zbadanie czy ustawodawstwo nie zostało już określone a zatem czy instytucja Państwa Członkowskiego, na terytorium którego wnioskodawca miał wykonywać pracę nie objęła go ubezpieczeniem społecznym, stosownie do obowiązujących w tym Państwie przepisów. Rację ma apelujący podnosząc, że w tej sprawie instytucje ubezpieczeniowe winny działać we wzajemnym porozumieniu – art. 16 ust. 4 cyt. rozporządzenia.

W aktach rentowych wnioskodawcy znajduje się pismo S. P.

z dnia 2 października 2012 r. odnoszące się do zmiany sytuacji wnioskodawcy poprzez zwiększenie wymiaru czasu pracy. Z pisma tego wyraźnie wynika, że od dnia 1 lipca 2012 r. Ł. T. został zgłoszony do obowiązkowego ubezpieczenia społecznego przez swojego pracodawcę, co oznacza, „że obecnie jest ubezpieczony w słowackim systemie ubezpieczenia jako zatrudniony”. Został też nadany wnioskodawcy numer ubezpieczenia społecznego – (...) (k. 37-41). Okoliczności tej nie można pominąć przy ustalaniu ustawodawstwa właściwego i ewentualnego objęcia skarżącego ubezpieczeniem z tytułu prowadzenia na terenie Polski pozarolniczej działalności gospodarczej. Istnienie tytułu ubezpieczenia społecznego zagranicą wyklucza dokonywanie ustaleń przeciwko dowodowi ubezpieczenia społecznego

w innym państwie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2013 r. II UK 333/12 OSNP 2014/3/47). Pominięcie powyższej okoliczności uniemożliwia merytoryczną ocenę zasadności rozstrzygnięcia a zatem zachodzą przesłanki do zastosowania art. 477^{14a} k.p.c., w świetle którego sąd drugiej instancji uchylając wyrok i poprzedzając go decyzją organu rentowego może sprawę przekazać do ponownego rozpoznania bezpośrednio temu organowi rentowemu.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy pozwany organ rentowy wyjaśni okoliczności związane z podleganiem przez wnioskodawcę ubezpieczeniu z tytułu wykonywania pracy na terenie Słowacji. Dopóki skarżący podlega temu ubezpieczeniu to wykluczone jest zastosowanie ustawodawstwa polskiego i objęcie wnioskodawcy ubezpieczeniem społecznym z tytułu prowadzenia w Polsce pozarolniczej działalności gospodarczej czyli wykonywania pracy na własny rachunek, w rozumieniu przepisów rozporządzenia nr 883/2004.

Mając powyższe względy na uwadze Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.